

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. К., 16.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – К., I. СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деян Г. Събев

Членове: Йорданка Г. Янкова
Георги Ст. Милушев

при участието на секретаря Светла В. Радева
в присъствието на прокурора Д. Б. К.

като разгледа докладваното от Георги Ст. Милушев Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225100600268 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда №49/15.06.2022год., постановена по н.о.х. дело №293/2022год., К. районен съд е признал подсъдимата С. М. Г. от гр.К., с ЕГН ***** за виновна в това, че на 27.12.2019г. в гр.Д., обл.К. като длъжностно лице управител на „И.м.“ ЕООД, съставила в кръга на службата си официален документ- Трудова книжка №*8 серия Л № 101637 на името на З. Д. Й., в който удостоверила неверни обстоятелства- че З. Д. Й. е прослужила времето от 05.08.2019г. до 27.12.2019г. в „И.м.“ ЕООД на длъжността работник спомагателни шивачки дейности, с цел да бъде използван този документ като доказателство за тия обстоятелства, поради което и на основание чл.311 ал.1 вр.чл.54 от НК ѝ е наложил наказание „лишаване от свобода” за срок от 3 месеца, като на основание чл.66 ал.1 от НК е отложил изпълнението на така наложеното наказание за срок от 3 години. Признал е подсъдимата З. Д. Й. от с.Ж., обл.К., с ЕГН ***** за виновна в това, че на 03.01.2020г. в гр.К. съзнателно се ползвала от официален документ с невярно съдържание- Трудова книжка №*8 серия Л № 101637 на името на З. Д. Й., че е прослужила времето от 05.08.2019г. до

27.12.2019г. в „И.м.“ЕООД на длъжността работник спомагателни шивачки дейности, като от нея за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност, поради което и на основание чл.316 вр.чл.311 ал.1 вр.чл.54 от НК ѝ е наложил наказание „лишаване от свобода” за срок от 3 месеца, като на основание чл.66 ал.1 от НК е отложил изпълнението на така наложеното наказание за срок от 3 години. Постановил е след влизане на присъдата в сила вещественото доказателство- Трудова книжка №*8 серия Л № 101637 на името на З. Д. Й., да бъде отнето в полза на Държавата на основание чл.53 ал.1 б.”а” от НК. Осъдил е подсъдимите Г. и Й., да заплатят солидарно направените по делото разноски, както следва: по сметка на ОДМВР - К. сумата в размер на 345лв., а по сметка на РС-К.-30лв.

Недоволна от така постановената присъда е останал подсъдимата С. Г., който чрез защитника си-адв.И.Б. от АК-Х., обжалва същата, като неправилна, необоснована и постановена в нарушение на процесуалния и материалния закон, както и при явна несправедливост на наложеното наказание.В съдебно заседание, защитника поддържа жалбата, и излага съображения за липса на престъпление,за маловажен случай и за явна несправедливост на наложеното наказание. Жалбодателката Г. твърди, че е невинена и иска оправдателна присъда или намаляне на наказанието.

Прокурорът от Окръжна прокуратура – К. в съдебно заседание изразява становище, че жалбата е неоснователна. Счита, че присъдата на първоинстанционния съд е правилна, обоснована и законосъобразна, а наложеното на жалбодателката наказание намира за справедливо, поради което моли присъдата да бъде потвърдена.

Окръжният съд, като извърши проверка изцяло на обжалваната присъда, с оглед правилността ѝ и оплакванията, наведени в жалбата, на основание чл. 313 и сл. от НПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е неоснователна.

Подсъдимата С. М. Г. била едноличен собственик на дружеството „И.м.“ ЕООД със седалище и адрес на управление гр.Д.. Подсъдимата З. Й. през 2019г. имала необходимата възраст за пенсиониране в страната, но не ѝ достигал 4 месеца трудов стаж. Тя не познавала лично подсъдимата С. Г., но чрез свидетеля Ш.Х., двете постигнали уговорка З. Й. да започне работа в

„И.м.“ ЕООД. За целта тя, чрез свидетеля Ш.Х. предоставила личните си данни на С. Г.. Последната през месец август 2019г., въпреки че подсъдимата З. Й. не се намирала в границата на Република България, още по- малко в гр.Д., изготвила Трудов договор № 292/ 05.08.2019г. В него било вписано, че на основание чл.67 ал.1 т.1 вр.чл.70 от Кодекса на труда от една страна „И.м.“ ЕООД и З. Й. от друга сключват трудов договор за длъжност работник спомагателни шивачки дейности в отдел кроялно с адрес на месторабота гр.Д. ул.“А.“ №* с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 570лв. при дневно работно време от 8 часа за неопределено време с 3- месечен срок на изпитване, като служителят се задължава да постъпи на работа на 05.08.2019г. Този договор бил подписан от подсъдимата С. Г. за работодател, а за работник на името на З. Й. тя не се е подписала, както и не е установено по делото от кого е положен подписа. Нито на 05.08.2019г., нито по- късно през тази година подсъдимата З. Й. не е започнала работа, тъй като се грижела в Турция за болни членове на семейството си. Въпреки, че З. Й. не полагала труд в дружеството собственост на подсъдимата С. Г. в гр.Д., последната в качеството на работодател на 27.12.2019г. съставила Заповед № 275/ 27.12.2019г., с която на основание чл.325 ал.1 т.1 от Кодекса на труда по взаимно съгласие прекратила Трудов договор № 292/ 05.08.2019г. с подсъдимата З. Д. Й.. В нея в графата „Управител“ подсъдимата Г. положила подписа си и я оставила в офиса на дружеството в гр.Д. за връчване на З. Д. Й.. След това първата предоставила трудовото досие и трудовата книжка на З. Д. Й. на свидетелката Р.С., която работи като счетоводител и ТРЗ в „И.Ф.“ ООД- Д., тъй като двете дружества ползвали общ офис, като я помолила да попълни трудовата книжка на З. Й.. Тогава свидетелката С. нанесла данни от трудовото досие на З. Й. на страница 6 и 7 в трудова книжка №*8 Серия Л № 101637, издадена на името на З. Д. Й., като попълнила дата на започване на работа, длъжността, размера на трудовото възнаграждение, дата на прекратяване на договора и основаниято за това, както и поставила щемпел, издаден от дружеството „И.м.“ ЕООД- К., на страници 6 и 7, в който отразила прослужения трудов стаж, а именно времето от 05.08.2019г. до 27.12.2019г., представляващ 4 месеца и 22 дни. След това върнала на подсъдимата С. Г. така попълнена трудова книжка ведно с трудовото досие на името на З. Й.. Тогава подсъдимата С. Г. положила подписа си в трудова книжка №*8 Серия Л № 101637 в графа 9 за работодател, както и в правоъгълния щемпел на

страни 6 и 7 за „главен счетоводител“ и „управител“, въпреки, че знаела, че подсъдимата З. Й. никога не е работела в представляваното от нея дружество, както и в посочения период от 05.08.2019г. до 27.12.2019г. Впоследствие подсъдимата Г. предала на свидетеля Ш.Х. така попълнената трудова книжка и копие от Заповед № 275/ 27.12.2019г. за прекратяване на трудово правоотношение, който да ги предаде на подсъдимата З. Й., която се намирала в гр.Одрин, Република Турция, което се и случило. На 02.01.2020г. подсъдимата З. Й. влязла през граничния пункт Капитан Андреево в Република България. На 03.01.2020г. тя посетила сградата на ТП на НОИ- К., където на място попълнила заявление с вх.№ 2113-08-15/ 03.01.2020г. за отпускане на пенсия и добавки. Към него приложила Трудова книжка №*8 Серия Л № 101637 издадена на името на З. Д. Й., както и други документи, след това се подписала в заявлението в графата „подпис на заявителя за пенсия“ и ги предала на свидетелката Х.Р.Л., която ги приела като служител в сектор „Пенсионно обслужване“ в ТП на НОИ- К.. По повод на подаденото заявление ведно с приложените към него документи от страна на подсъдимата З. Й. за отпускане на пенсия, в ТП на НОИ- К. била извършена проверка от свидетелката П.Д.. При нея се установила, че в посочения период на прослужено време при осигурителя „И.м.“ ЕООД работникът З. Д. Й. от 05.08.2019г. до 27.12.2019г. се е намирала в Република Турция и не е полага труд в посоченото дружество. При разговор на свидетелката П.Д. с подсъдимата С. Г., последната декларира, че през 2019г. З. Д. Й. не е работила реално нито един в предприятието. След приключване на проверката на подсъдимата С. Г. в качеството ѝ на работодател ѝ било издадено предписание за заличаване на трудовия договор сключен със З. Й., както и подадения въз основа на това осигурителен стаж и доход. В дадения срок за изпълнение на предписанието подсъдимата С. Г. сторила това.

От заключението на вещото лице В.Д. изготвило съдебнографическата експертиза-Протокол № 260/ 23.11.2020г. се установява, че подписите в графа „подпис на заявителя за пенсия“ в заявление за отпускане на пенсия/и и добавки с вх.№ 2113-08-15/ 03.01.2020г. са положени от З. Д. Й.; подписите на страница 6 и страница 7, и графа „9“, както и срещу „Главен счетоводител“ и „Управител“ в мастилен отпечатък от правоъгълния щемпел в Трудова книжка №*8 на З. Д. Й. са положени от С. М. Г.

Горната фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от

анализа на събраните по делото гласни и писмени доказателства: обясненията на подсъдимите Й. и Г., от показания на свидетелите П.Д., Х.Л., Р. С. и Ш.Х., от Справките за съдимост на подсъдимите; Декларации за семейно и материално положение и имотно състояние на подсъдимите, както и останалите писмени доказателства, приети по делото.

При така установената по безспорен начин фактическа обстановка, съдът намира, че подсъдимата С. М. Г. от обективна и субективна страна е осъществила състава на престъплението по чл.311 от НК- на 27.12.2019г. в гр.Д., обл.К. като длъжностно лице управител на „И.м.“ ЕООД, съставила в кръга на службата си официален документ- Трудова книжка №*8 серия Л № 101637 на името на З. Д. Й., в който удостоверила неверни обстоятелства- че З. Д. Й. е прослужила времето от 05.08.2019г. до 27.12.2019г. в „И.м.“ЕООД на длъжността работник спомагателни шивачки дейности, с цел да бъде използван този документ като доказателство за тия обстоятелства, а подсъдимата З. Д. Й. от обективна и субективна страна е осъществила състава на престъплението по чл.316 във вр. с чл.311 от НК- на 03.01.2020г. в гр.К. съзнателно се ползвала от официален документ с невярно съдържание- Трудова книжка №*8 серия Л № 101637 на името на З. Д. Й., че е прослужила времето от 05.08.2019г. до 27.12.2019г. в „И.м.“ЕООД на длъжността работник спомагателни шивачки дейности, като от нея за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност, до какъвто правилен и обоснован извод е стигнал и решаващия съд.

Това е така, защото правилно решаващия съд при оценката на гласните доказателства, е приел ,че подписите в графа „подпис на заявителя за пенсия“ в заявление за отпускане на пенсия/и и добавки с вх.№ 2113-08-15/ 03.01.2020г. са положени от З. Д. Й.; подписите на страница 6 и страница 7, и графа „9“, както и срещу „Главен счетоводител“ и „Управител“ в мастичен отпечатък от правоъгълния щемпел в Трудова книжка №*8 на З. Д. Й. са положени от С. М. Г., което не се и оспорва от страните по делото.От друга страна съдът правилно е кредитирал напълно ,както признанията на двете подсъдими,така и останалите гласни доказателства.

Подсъдимата Г. от обективна и субективна страна е осъществила състава на повдигнатото ѝ с обвинителния акт престъпление. За наличие на престъпление по чл.311 ал.1 от НК е необходимо да са налице само

посочените в този текст елементи- длъжностно лице, което съставя официален документ в кръга на служебните си задължения, вписване в този документ на неверни обстоятелства, както и съзнанието, че документът ще бъде използван като доказателство за съществуването на тези именно неверни обстоятелства. В конкретния случай това е факт. Безспорно е установено по делото, че подсъдимата С. Г. притежава качеството длъжностно лице по смисъла на чл.93 ал.1 б.”б” от НК като работодател и едноличен собственик на капитала на „И.м.“ЕООД, и в това си качество на основание чл.6 ал.1 от Наредба за трудовата книжка и трудовия стаж тя като работодател е била компетентна да издава официални удостоверителни документи, които са от естество да служат като доказателство относно отразените в тях факти съгласно чл.12 от Наредба за трудовата книжка и трудовия стаж. Безспорно също така е установено, че в инкриминирания документ представляващ трудова книжка №*8 Серия Л № 101637 издадена на името на З. Д. Й. подсъдимата С. Г. е удостоверила неверни обстоятелства, а именно, че е прослужено време от 05.08.2019г. до 27.12.2019г. в „И.м.“ ЕООД-К., с цел този документ да бъде използван като доказателство за тези обстоятелства. С оглед на удостоверителния характер на трудовата книжка, записите в нея може да бъдат предмет на лъжливо документиране по чл.311 от НК. Категорично е установено по делото и това, че удостовереното обстоятелство в посочената трудова книжка е обективно невярно. При това следва да се приеме, че от обективна страна са налице всички необходими признаци на престъплението по чл.311 от НК. В същото време са налице достатъчно убедителни доказателства, установяващи виновно поведение от страна на подсъдимата С. Г.. Престъплението е умишлено и тъй като с него се преследва определена цел, осъществяването му е възможно единствено при наличието на пряк умисъл у дееца. Необходимо е в съзнанието на последната да са налице представи, че при съставянето на документа тя внася неверни обстоятелства и наред с това цели така съставеният документ да бъде използван като доказателство за тия обстоятелства. Включването в субективния състав на това престъпление, на този допълнителен специфичен елемент е обусловено от особеностите на този вид престъпления, чийто обществен опасен характер е свързан с накърняване на удостоверителната функция на официалните документи. Умисълът в настоящия казус е обективиран в действията на подсъдимата Г.. Действията по удостоверяването

са били извършени от нея като те са предшествани от други такива, които да оправдаят това документиране, а именно- съставила е трудов договор с лицето З. Й. без тя да е била в България, съставяла е платежни документи по повод трудовото правоотношение без тя да е положила и един ден труд, и накрая е прекратила трудовото правоотношение и то на основание взаимно съгласие, въпреки, че нито е виждала З. Й., нито е работила в управляваното от нея предприятие. Тъй като именно С. Г. е положила подписа си срещу счетоводител и управител на щемпела в инкриминираната трудова книжка, то по този начин тя е съзнавала, че изготвя официален документ, в който удостоверява неверни обстоятелства, който ще бъде използван като доказателство за наличиостта на тези именно неверни обстоятелства. За наличието на престъпление по чл.311 от НК няма значение дали неверните обстоятелства се отнасят до гражданскоправни, наказателноправни, административноправни или други някакви правоотношения. Същественото е, че тези обстоятелства са неверни, което в конкретния случай е установено по несъмнен начин. За субективната страна на престъплението по чл.311 ал.1 от НК е достатъчно деецът в момента на подписването на документа да съзнава, че вписваните в него обстоятелства са неверни, каквато е и константната съдебна практика, което е безпротиворечиво установено по делото. Настоящата съдебна инстанция също приема, че деянието е извършено при пряк умисъл, тъй като подсъдимата Г. е съзнавала общественото опасния му характер, предвиждала е общественото опасните му последици и е искала тяхното настъпване. Категорично неоснователен е довода на защитата на подсъдимата Г., че последната не познавала другата подсъдима и поради това нямало общност на умисъла, т.к. в случая законодателят не е предвидил в чл.311 ал.1 от НК да има общност на умисъла от страна на лицето, което евентуално ще се ползва от документа с невярно съдържание, дори не е необходимо и той да бъде използван, поради което не следва да се търси и доказва такава връзка.

Подсъдимата З. Й. от обективна и субективна страна е осъществила състава на престъплението по чл.316 във вр. с чл.311 ал.1 от НК, защото е използвала опорочен документ, като го е представила за удостоверяване на включените в него факти. На първо място налице е знание, че представения документ представляващ трудова книжка №*8 е с невярно съдържание, защото удостоверено в него не е вярно, а на второ място този документ е

употребен като е подаден лично в ТП на НОИ- К. пред служителя Х.Л. ведно със Заявление за отпускане на пенсия на датата 03.01.2020г. Налице е и предвиденият от закона резултат на узнаването за документа от лицето, на което се представя. Деянието е извършено при пряк умисъл. Подсъдимата Й. е съзнавала обществено опасния му характер, предвиждала е обществено опасните му последици и е искала тяхното настъпване. Причини за извършване на деянието се коренят в незначитане на законовия ред и стремеж за престъпно облагодетелстване.

За да направи тези крайни изводи, първоинстанционният съд е извършил цялостна оценка на всички събрани по делото доказателства, като е изложил подробни съображения, които настоящата инстанция споделя и възприема изцяло.

Що се отнася до твърденията на защитника за пропуските и нарушенията допуснати при разглеждане на делото, то настоящата инстанция не споделя нито едно от тях. На първо място твърдяното от защитата, че от „...лексикалното съвместяване и евентуална тъждественост..“ на трудов стаж и прослужено време, не ставало ясно, какво е направила подсъдимата Г. е необосновано, голословно и не води до извод за несъставомерност на деянието. Това е така, защото по делото е категорично установено, че в трудовата книжка на другата подсъдима е удостоверено невярно обстоятелство, а именно че е работила във фирмата на подсъдимата Г..

На второ място, съдът не намери фрапиращо разминаване между времето, за което се твърди, че е удостоверен трудов стаж и времето, за което й е повдигнато обвинение. И в щемпела на трудовата книжка и в обвинителния акт е записано времето от 05.08.2019 г. до 27.12.2019 г., Относно общия умисъл на двете подсъдими, то такъв не е необходим, както бе коментирано по-горе в мотивите. На последно място е тенденциозното твърдение, че наложеното наказание е „... изключително тежко“ и съобразявайки, че това е минималния предвиден срок изобщо в НК, то настоящата инстанция го оставя без коментар. Що се касае за приложението на ал.3 на чл.311 от НК, то съдът намира, че не са налице изискванията на приложението на тази разпоредба. Деянието извършено от подсъдимата Г., по никакъв критерий не представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на този вид престъпления.

При определяне на наказанията, съдът е съобразил следното:

по отношение на С. Г. е взел предвид степента на типичната обществена опасност и като е отчетел наличието на смекчаващи отговорността обстоятелства- направените самопризнания, трудово и семейна ангажирана, добри характеристични данни и необременено съдебно минало; както и липсата на отегчаващи такива, е намерил, че следва да наложи наказание в предвидения минимум при превес на смекчаващите обстоятелства, а именно „лишаване от свобода“ за срок от 3 месеца. Приел е, че са налице условията на чл.66 ал.1 от НК, поради което е отложил наказанието с изпитателен срок от 3 години, като е съобразил, че наложеното наказание „лишаване от свобода“ е до три години, подсъдимата не е осъждана на лишаване от свобода за престъпление от общ характер и за постигане целите на наказанието и преди всичко за поправянето на осъдената не е наложително да изтърпи наказанието ефективно. Не е наложил предвиденото като възможност наказание лишаване от право по чл.37 ал.1 точка 6 от НК, като е взел предвид обстоятелствата, че извършеното е за първи път, както и че трудовият договор е заличен веднага от подсъдимата Г. в срока на дадените предписания за това от служител на НОИ.

по отношение на З. Й. е взел предвид степента на типичната обществена опасност и като е отчетел наличието на смекчаващи отговорността обстоятелства- направените самопризнания, семейно ангажирана, добри характеристични данни и необременено съдебно минало; както и липсата на отегчаващи такива, е намерил че следва да наложи наказание в предвидения минимум при превес на смекчаващите обстоятелства, а именно „лишаване от свобода“ за срок от 3 месеца. Приел е, че са налице условията на чл.66 ал.1 от НК, поради което е отложил изтърпяването на наказание с изпитателен срок от 3 години, като е съобразил, че наложеното наказание лишаване от свобода е до три години, подсъдимата не е осъждана на лишаване от свобода за престъпление от общ характер и за постигане целите на наказанието и преди всичко за поправянето на осъдената не е наложително да изтърпи наказанието ефективно. Не е наложил предвиденото като възможност наказание лишаване от право по чл.37 ал.1 точка 6 от НК предвид на това, че извършеното е за първи път.

Настоящата инстанция намира, че така наложените на подсъдимите З.

Й. и С. Г. наказания са напълно в състояние да постигнат целите, визирани в разпоредбата на чл. 36 от НК – да се поправи и превъзпита подсъдимия към спазване на законите и добрите нрави и да се въздейства предупредително-възпиращо спрямо него и възпитателно-предупредително спрямо другите членове на обществото, до какъвто правилен извод е стигнал и решаващия съд.

С оглед изложеното, съдът намира, че обжалваната присъда е правилна, обоснована и законосъобразна, при постановяването ѝ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а наложените на подсъдимите наказания не са явно несправедливи, т.е. не са налице основания за нейното отменяване или изменяване, поради което следва същата да бъде потвърдена изцяло.

Водим от изложеното, и на основание с чл.334 т.6, във вр. с чл. 338 от НПК , Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда №49/15.06.2022год.,постановена по н.о.х. дело №293/2022год.,по описа на К. районен съд.

Решението не подлежи на касационно обжалване или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____